

Tak už jí to zase bere??

Minulý úterý jsme si , jak jinak taky, vyrazili směr Kyšice na naši oblíbenou venčící trasu.

Je tam dobře a příjemně. Se, zatím naštěstí ne moc prudce se zvyšujícíma teplotama, je tam naprosto ideálně, neb les vás chrání. A taky tam nikdo není. A nebo skoro nikdo. Tentokrát jsme tam byli úplně sami. Na Tali bylo už ráno vidět, že to není bůhví jaká sláva a odpolko se to rozhodně nezlepšilo. Oproti minulému týdnu to bylo hodně rozdílný. Upozorňovat, že má být s námi, často se dohadovat to bylo na programu dne.

Ale bylo tam krásně, to člověku nepříjde ani, že je vlastně jen takovej kousek od Prahé

Balonky jsme tentokrát nechali schovaný a vyzvali ohaříky, ať dělaj pěkně psy. A tak si pobíhali a čmouchali koukolem. To je tak skvělý, moct si takhle po práci vyjet ven. Hodně si toho vážím, protože je to pro mě hodně důležitý. Jsem v lese ráda. Stejně jako oba čoklidi. Došli jsme hezky až k Netopejrovi a protože už jel do plnejch, zašli jsme si tam chvilku posedět. Brtník byl hladov, těšil se na matýsky. Tak ty teda bohužel momentálně neměli. Ale co, hlad je stejně jen maskovaná žízeň a tak já si dala nealko Bakaláře a on Fofolu.

A pak jsme se vydali levou cestou zpátky. Tentokrát jsme neházeli korunou, kudy půjdeme, ale volili jsme rovnou. Jednak proto, že prozatím tam ve všechní den není ještě moc ruch a tak jsme si řekli, že teď budeme chodit tudy, a až budou všude lidi, budeme využívat "naši

původní" cestu na druhý straně říčky. A druhým důvodem bylo to, že v jedné z prvních chatek byly minule tři kočičky za plotem a já toho chtěla s Tali využít k nácvičku. K němu tedy došlo, ovšem ne tak úplně podle mých představ. Hlavně proto, že jsem nevěděla, že je to hned ta PRVNÍ CHATKA. A druhak proto, že jedna z kočiček byla nikoliv za, ale před plotem. Respektive spíš tak jako na půl cesty. Hlava a kus těla vně, zbytek uvnitř.

Tali se rozeběhla..... no, rozeběhla, to je v jejím případě hodně, opravdu hodně slabý a nevýstižný slovo, ona se spíš tak jako katapultuje.... a hlavou přistála u plotu. Ovšem dona kočičónka byla starej protřelej pardál a tak se milá Flekatá nestačila divit. Velký plus bylo, že dona kočičónka byla sice protřelej starej pardál, ale taky moudřej tvor a nešla úplně do tvrdejch. Vrčela příšerňácky a vokázala celou svou zbrojnicí, ale nezaútočila naplno. Nechala protistraně možnost rozhodnutí se, zda chce či nechce přežít. A protistrana se rozhodla, že se jí ešče umřít nechce. Postavila jsem se na stranu kočičí dámy a vyhulákala jsem toho flekatýho rozcapence do kšá, stejně tak jako Rumouška, kterej musel nutně vidět, cože se tam děje a ešivá ho tam nejní potřeba a ešivá by se kočička nechtěla kamarádit. "Ne! Fakt nechtěla Rumouši, padej." Já hlavně nechtěla riskovat to, že kočičce dojde oprávněně trpělivost a do útoku přejde.

Ohařiska vysmahli a loncali se opodál. Šla jsem si kočičku usmířit tím, že jí nabídnu něco z toho, co najdu po kapsách. Našla jsem tam enem piškůty a tak jsem je trochu nalámala a hodila směrem k ní. Že ať si dá sladkýho trochu na nerf ☐ . Šla si to očichat a já tam přihodila ještě trochu. To ovšem zaujalo Taliprdovou, páč " ŽRÁDLO, TADY SE HÁZÍ ŽRÁDLO!" a dostavila se se stejnou vehemencí jako prve. Drapla jsem ji za kůži a odlifrovala pryč s patričným komentářem. Vypadala značně dotčeně. Protože "To sou přece NAŠE-respektive MOJE piškoty!!"

Celá tahle situace měla pro nás s Brtníkem jedno pozitivní vyústění. Tali, zdá se???, nešla vraždit, nešla do boje, což člověku trošku odlehčuje situaci. Trénujeme na kočičím poli co nejčastěji to jde, protože nemám ráda, když pes po kočkách jde. To, že v tom druhým momentě tam šla vyloženě za téma piškotama, a kočka už jí byla egál, to dává ještě větší naději, že to nějak líp ještě v budoucnu porovnáme.

O kousek dál je u břehu prostor dostat se dobře do říčky a tak jsem tam s ohaříkama trochu blbla s balkonkama. I tady se ukázalo to, že Tali to má teď s tou spoluprací takový vachrlatý,

protože přesně zkoušela mou trpělivost s tím, že ten balonek nepřinese a bude si chodit vodičkou sééém a tááám, a Ty vokaž co s tím uděláš. Grrrrh, jako podařilo se mi vždy dosáhnout svýho, ale musela jsem tvrdě povelovat, vydohadovat to. A to se mi nelíbí. A tak jsem pak s ní sice poodešla, ale za chvíli jsme se tam vrátily a já zkusila, jestli se nám to nepovede v lepším provedení. No.... excelentní to nebylo, to ne. Tali se dole dlouho rozmejšlela, ale já jsem stála a čekala, nedělala jsem nic. A nakonec jsem to vyčekala. Rozhodla se sama a přinesla ho. Mohla jsem ji vychválit do nebes. Proč jsem to tak neudělala hned na začátku? No páč jsem věděla, že tam někde ten balonek mrskne a on buď odplave, nebo zůstane na druhým břehu. A tak jsem jí musela dovést k tomu, že to bude podle mýho. No a do třetice všeho dobrýho to nakonec vyšlo v lepším módu.

Ještě než jsme došli ke koňským ohradám, mrsknul si Rumíček radostně balonek do říčky v místě, kde není vůbec vstup do vody, je tam prostě prudká kamenná zeď. Snažila jsem se ho navést k mostku, kde se bude moct dostat do vody pohodlnějš a hlavně bezpečnějš. Měl na to jinej názor a než jsem stihla cokoliv udělat, spadnul si pro balonek dolů rovnou. Ne, nemám infarkt. Kupodivu. A Rumíček měl balonek. A tudíž jej mohl na svém oblíbeným úseku pouštět přes dvě stráně dolů. Brtník řádl s Taliprtkou a tak jsme nahoru vysupěli fšící kapek udejchaný.

Ještě před hospodou jsme míjeli dům, kde stojí ten krásný citronovník, jak jsem na fotkách dávala minule. Tentokrát jsme tam zastihli i jeho hrdou majitelku. Starou paní, které bude 87 let a vyprávěla nám o citronovníku, který jsme jí velmi vychválili. Aby ne, je opravdu krásnej a citrony na něm jsou tak nádherný, že koukněte ešče jednou:

Tak už jí to zase bere??

tjoo ty jsou co?